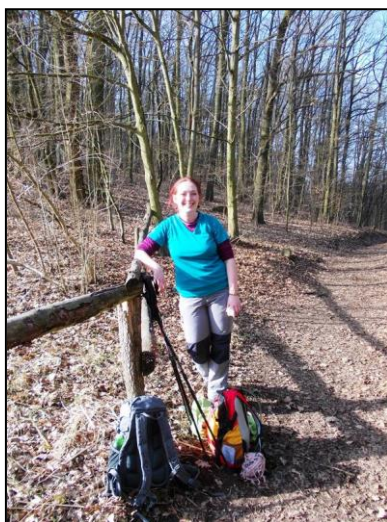

7.3.2015 - Český kras

Když nám zazvonil ve 3.30h. v sobotu ráno budík, nevěřili jsme, že skutečně odhrujeme peřiny, lezeme z teplých pelíšků a o 45 minut později vstupujeme do ranní zimy. Spěšňák nám zastavil na zastávce v naší obci na minutu přesně. Dvacet minut po nástupu do vlaku jsme byli opět tuhý. Vlak byl liduprázdný, byl klid... spali jsme prakticky až do Chlumce. Tam jsme přestoupili na rychlík do Prahy. Svištěl s námi doslova expresní rychlostí. V Praze jsme měli čas, koupili jsme si tedy kafčo, protože to brzké vstávání nám skutečně neudělalo moc dobře...

No a pak jsme přestoupili na vlak s názvem „Rx“ do Berouna... Sice byla všude druhá třída ale vnitřek vypadal jako třída první. Spousta místa, čisto, tmavá skla... Vypravila jsem se navštívit místní WC ... jenže jsem už nenašla cestu zpět. Díky tmavým sklům jsem neviděla do jednotlivých kupé. Prošla jsem celý vagon. Pak jsem zapochybovala, jestli jsem nevědomky nepřešla do nějakého jiného. Ale ne. Prošla jsem ho tedy po druhé, zdál se mi mnohem a mnohem delší, než poprvé. Naše kupé jsem stále nenašla. Nedalo se nic dělat, čekala jsem na kraji uličky, zda mému drahému milému začnu scházet. Doufala jsem, že brzy... tak brzy, jak jsem doufala, to ale nebylo... dumala jsem si tam a dumala a nakonec mé dumání Jára přerušil, protože se zničehožnic vynořil z jednoho z kupéček a šel pro mě. Na rozdíl ode mě, ho napadlo podívat se na číslo našeho kupéčka, a já tak nakonec dorazila zdárně na své místo. Lidi blbě koukali a Jarda se smál, že se dokážu ztratit i ve vlaku ... hm. Proč zas já? ☺

Po menším zpestření naší ráda vystoupila v Berouně. projité z jiných našich toulek, vynechali a vrhli se rovnou na červené značce jsme se Herinkách. Slunce začalo lézt vzduchu stoupala. Bundy po zbytek dne putovali už jen března úžasný pocit.

jízdy jsem skutečně Město máme už vcelku proto jsme ho tentokrát kopce nad městem. Po vyhoupli ke kopci Na na obzor a teplota s mikinami jsme sundali a v tričku. Na začátek

Je 9,15h. ráno a nám je pořádné teplo

Stoupání bylo dlouhé asi 4km až k Dubu na Herinkách. Tady nás přivítalo sympatické posezení s kronikou, kde jsme i my nechali svůj záznam. Jakousi roklí jsme pak sklesli do Svatého Jana pod Skalou. Vesnice se teprve probouzela, byl tu klid. Ale zároveň nebylo nic otevřeného. Ani kostel, jeskyně, hospoda... není holt ještě sezona. Alespoň jsme si to tu prošli a vydali se na další pořádné stoupání k vyhlídce na skále nad klášterem. Když jsme byli nahoře, museli jsme uznat, že to byla skutečně impozantní výška. Já se ke kraji skály příliš nepřibližovala... Proběhla lehká svačinka a lehký spočinek.

Vyhlídku na skále nad Svatým Janem pod Skalou

Další naše cesta vedla k hornickému skanzenu Solvayovy lomy. Po předešlých stoupáních a klesáních to byla příjemná cesta. Samá rovinka. Podél úzkokolejky jsme prošli kolem pohádkové naučné stezky až k dalšímu rozcestníku. Úplně jsme ho nepochopili a vydali se špatně. To nám po chvíli došlo, vracet se nám nechtělo, trochu jsme improvizovali a cestou necestou šťastně dorazili, kam jsme původně chtěli - k místu zvanému Boubová. Tady jsme se napojili opět na červenou značku. Obešli jsme vrch Doutnáč a přišli k menšímu potůčku, jehož postupně zrychlující se tok dával vědět, že se blížíme k Bubovickým vodopádům. Nabídl se nám tu krásný pohled na několik vodopádů a tišin, v jejichž hladinách se odrážely sluneční paprsky... chvíli jsme spočinuli, než jsme museli uvolnit místo dalším turistům.

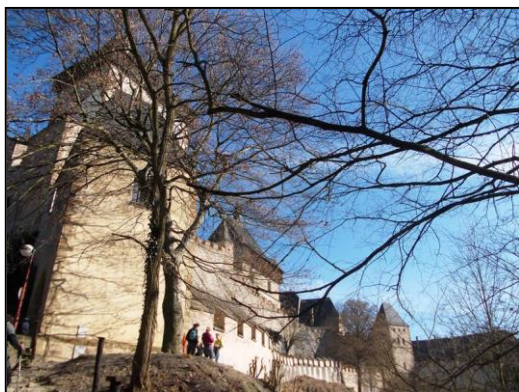
Na paloučku, kde stojí Kubrychova bouda, jsme přisedli na kládu k turistům, kteří zde vyhlásili pauzu na oběd. Vyhlásili jsme ji též. Ptáci pěli, pivko jen syklo, ... jo, jo...

Při stoupaní k lomu Malá Amerika nám došlo, že nebyl úplně nejlepší nápad sníst všechnu sekanou, co jsme s sebou měli a zapít ji pivem... nějak nám ztěžkly nohy. A ještě jsme si i trochu zašli, což bylo vykoupeno nelidským stoupaním za pečícího slunce...Každopádně ale lomy stály za to. Jak Malá Amerika, tak Mexiko tak i Velká Amerika. Jarda zavzpomínal, že v minulých dobách patřil ke šťastlivcům, kteří se tu koupali. Přístupová cesta dolů je už ale zrušená...

lom Velká Amerika

Při cestě kolem Velké Ameriky jsem si prošla stezkou odvahy. Stezka totiž vedla těsně nad hranicí lomu... nic pro nás, kteří mají ve výškách závratě... došli jsme na parkoviště před lomy. Bylo tu plno. Samá pražská SPZ. Kolem lomů jsme potkávali docela dost lidí a hodně jsme tam vyčnivali. Což pak vlastně celou cestou až ke Karlštejnu. My v tričkách, rozduchaní větrem a lehce od bláta. Ostatní v zimních bundách, kulichy, boty na podpatcích, přemíra parfémů,... chjo. Vzali jsme to rychle přes Mořinu zpět do přírody, ještě alespoň na chvíli. Ke Karlštejnu jsme tak přišli zadem po červené a ne po silnici, jako ostatní.

Karlštejn

Mile nás překvapil otevřený hradní stánek. Mohli jsme si tak koupit vizitky, známky a samozřejmě dát razítka. Stejně štěstí jsme pak měli i v Muzeu voskových figurín a Muzeu betlémů. Slíbili jsme si, že se sem ještě jednou musíme podívat, až bude více času a vše si v klidu projít.

Měli jsme ještě hodinku a půl volného času. Šli jsme směrem k vlaku a hledali vhodnou restauraci, kde bychom mohli strávit volný čas. Nahoře na lomech nám totiž došlo pití a žízeň už byla opravdu veliká. Za jednou zatáčkou se vyloupila malá hospůdka se stolečkem pro dva. Ještě tu i svítilo sluníčko a navíc tu točili Svijany za lidovou cenu. Bylo nám jasné, že to tu čeká jen na nás. Žízeň nám asi byla vidět na očích. Ani jsme si ještě nesedli, když vyšel ven hospodský, kouknul na Jardu, pak na mě a zeptal se „Pivko a pivko?“. My odpověděli naprosto svorně „Pivko a pivko!“.

Mno... první „pivko a pivko“ jsme vypili za šest minut. Druhé za patnáct. A třetí už jen na chuť... vážně jsme měli žízeň...

Čas pokročil, sluníčko zapadalo, začalo se ochlazovat, sešli jsme k vlaku, poslední fotka Berounky, ještě jedno točené na nádraží a šup domů. ☺

Alča z Chotěvic

Závěrečné posezení pod Karlštejnem